

Agost 2004

Eren les nou i mitja en punt. La Laia acabava d'arribar a casa de l'Enric. Va fer sonar la botzina per avisar-lo de que ja estava allà. De seguida es va obrir la porta. Al pujar al cotxe se la va mirar i li va dir que estava molt guapa. Una d'aquelles galanteries que li deia l'Enric per pujar-li l'ànim, va pensar la Laia. Mentre conduïa cap al restaurant li va explicar que la Rosa havia marxat uns dies a la platja amb el nen i que estarien tota la setmana fora. Casualitats de la vida, els dos estaven sols aquella setmana!!! Els fills de la Laia també havien marxat aquell matí amb el seu pare. Van estar xerrant durant tot el sopar. Era una de les coses que més li agradava a la Laia d'estar amb ell. Mai se'ls hi acabava la conversa. I moltes vegades s'explicaven coses que probablement no explicarien a ningú més. Ja de tornada, la Laia el va acompanyar fins a casa. No va ni parar el motor pensant que s'acomiadarien allà mateix. Però ell la va convidar a entrar. Tenia una ampolla de cava a la nevera, i estaria bé prendre-se-la junts. Només eren les dotze de la nit.

Mentre la Laia s'acomodava al banc del porxo, l'Enric treia el cava de la nevera i netejava dues copes. Com havien fet moltes nits de l'estiu anterior, es van descalçar i van seure tant còmodament com els ho permetia aquell banc de ferro. Feia aire de tempesta i el cel estava ple de núvols. Van mirar l'única estrella que no estava amagada i van continuar xerrant. En un moment donat la conversa va canviar de rumb i varen recordar l'estiu anterior: com van començar a ser amics, com van tenir la sort de trobar-se després que els dos es separessin, com s'havien sorprès mútuament i com havien mantingut la serenitat quan tot els abocava a establir una relació entre ells. Què afortunats havien estat!!! Gràcies a això podien estar en aquell moment allà parlant i rient sobre un *affaire* que mai havia succeït. Es van acabar el cava, i van decidir que era el

moment de posar una altra ampolla al congelador. S'estava massa bé per deixar-ho en aquell moment. A més la conversa havia entrat en un terreny nou, de forma inesperada. Seguia girant al voltant d'ells dos i de la seva amistat, però havien deixat de recordar coses. Ara ja parlaven en present. S'estaven dient que s'estimaven, que es comprenien, que un era la millor companyia de l'altre. I l'Enric li deia que la desitjava!!! Quan l'ampolla de cava ja s'havia refredat van continuar bevent, i parlant del que sentien. Cada un a un extrem del banc, sense tocar-se, només mirant-se. La Laia tenia el cap una mica ennuvolat pel cava, i no sabia si el que li estava dient l'Enric ho estava somiant. En realitat li estava confessant que l'estimava, però no només com una amiga.

_ Però per què ara, Enric? Ara tu ja no ets lliure, la Rosa ha tornat a viure aquí, i ara ja ens hem habituat a ser amics. _ Es va queixar la Laia.

_ Tens raó. Però és just que ho sàpigues. T'estimo. Però vull que tinguis clar que per mi el més important és la nostra amistat. Si t'haig de perdre com amiga, prefereixo renunciar a la resta. I també saps que no deixaré a la Rosa. Ja saps que no faig l'amor amb ella, però mentre vulgui viure aquí serem el més semblant possible a una família, per ella i pel nen.

La Laia estava totalment desconcertada. L'Enric li estava dient que estava enamorat d'ella, però ho estava fent amb un seguit d'explicacions i més explicacions i sense ni tan sols acostar-se a ella. Ella que creia en el romanticisme i la passió, en els moments màgics, es trobava davant del seu millor amic, al que feia temps que havia renunciat com a home, i estaven parlant dels sentiments que havia entre ells, de les seves emocions i els seus desitjos, amb la mateixa contenció emocional amb la que parlaven dues hores abans dels seus problemes econòmics. Quan ja s'havien acabat la segona ampolla de cava i el cansament començava a

fer acte de presència en els dos, la Laia es va aixecar i va agafar la bossa per marxar. Els dos tenien clar que aquella situació era molt complicada i havia arribat de forma molt sobtada. Cap dels dos sabia manejar-la ni sabia quin era el pas següent. O millor dit, tots dos sabien quin era el pas següent, però cap dels dos s'atrevia a donar-lo. L'Enric va seguir a la Laia per les escales que es dirigien cap a la porta i abans que pogués obrir-la hi va posar les mans per privar-li la sortida.

_ Espera... no te'n vagis així.

La Laia es va girar i per primera vegada des que es coneixien es van trobar amb les seves cares molt a prop. Tan a prop que era inevitable que passés. La Laia va posar els seus llavis sobre els de l'Enric i li va fer un petó amb molta suavitat. I després un altre. Aviat però van deixar de ser petons suaus i les seves llengües van començar a buscar-se. La Laia va deixar caure la bossa al terra i li va passar les mans pels cabells. Es van mirar per un moment i tots dos van saber que allò només acabava de començar. La situació seguia sent complicada però havia saltat l'espurna i ara els seus cossos ja estaven encesos: només tenien ganes de tocar-se, de fer-se petons i de fer l'amor. Mentre amb una mà l'Enric atreïa a la Laia contra el seu cos amb l'altra li buscava els pits. Ella va deixar anar un sospir que indicava que volia continuar. Cada cop els petons eren més profunds. De cop l'Enric va agafar a la Laia per les natges i la va aixecar del terra i sense deixar de besar-la la va portar fins al llit. Es van despullar i es van acariciar tot el cos. La llengua de l'Enric jugava amb els mugrons de la Laia que no podia contenir el plaer i amb les seves mans descobria tots els racons encara desconeguts. En aquell moment el desig era tan gran que les seves ments no podien pensar en res que no fos donar-se totalment a l'altre. L'Enric es va posar sobre d'ella, la va mirar i els ulls de la Laia li van respondre

la pregunta silenciada: sí, la podia fer tota seva. I li va fer l'amor, primer amb molta tendresa i després cada cop més ràpid i amb més força. En aquell moment li sortia tota la passió retinguda, tots els desitjos controlats durant tants dies, tants mesos, tot el que sentia per ella. Al final es van quedar abraçats al llit, intentant retenir aquell moment. Malgrat que cap dels dos volia que allò acabés, la Laia es va aixecar i es va vestir. Eren les sis del matí i havia de marxar. Li va fer un petó molt suau als llavis per esborrar-li l'expressió de culpabilitat que ell tenia. Els dos sabien que ella havia de marxar, que no podien dormir junts i que aquella situació seria molt complicada. La Laia no el va deixar aixecar-se del llit i es va despedir tan carinyosament com va poder. Va sortir de la casa i quan va pujar al cotxe es va quedar un instant paralitzada. Li semblava que allò no havia passat. I no es podia ni imaginar quin era l'abast d'allò que acabava de començar aquella nit d'agost!!!

Agost 2014

Eren les vuit del matí. La Laia i l'Enric estaven al llit. Acabaven de fer l'amor i se sentien relaxats mentre s'acariaciaven. Ja no era un sexe tan apassionat com el de feia deu anys però sí molt més experimentat. Ara ja es coneixien a la perfecció, sabien quins eren els racons més secrets de l'altre i com fer-ho per gaudir al màxim dels seus cossos. Estaven en silenci, gaudint de l'escalfor que els proporcionava el cos de l'altre, i de sobte van sentir uns passets que es dirigien a la seva habitació. La Bruna, amb els seus cabells de color coure, va pujar al llit de matrimoni i es va acomodar entre els seus pares. Ella era el fruit d'aquell amor, al que no li va ser fàcil sobreviure, però que havia valgut la pena gaudir amb tota intensitat. Cada vegada que la Laia mirava a la seva filla recordava i revivia els sentiments i emocions d'aquella nit d'agost en la que tot va començar.